23

Aventurile lui Morgan Piratul

TESTAMENTUL TRAPERULUI

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 23

****

TESTAMENTUL TRAPPERULUI[1]

V.1.0

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] LE TESTAMENT DU TRAPPEUR.

O orfană părăsită

Pe bolta neospitalieră a Siberiei orientale, în peninsula Kamceatka, se întindea un cer de un cenuşiu întunecat. Aceste meleaguri sunt acoperite de păduri imense. Pe coastă, nu departe de locul unde se spărgeau valurile cu zgomot, se găsea o importantă localitate rusească, aproape un oraş, numită Petropavlovsk. În acesta locuiau în principal vânători de blănuri, împreună cu un mare număr de pescari, de funcţionari de stat şi de soldaţi ai guvernului rus.

Vânătoarea animalelor căutate pentru blănuri, precum zibelinele, vulpile argintii şi vidrele de mare atingea pe atunci apogeul.

În fiecare an erau câştigate din acest comerţ sume uriaşe. În aşa măsură încât traperii, vânători de blănuri, erau socotiţi, în cea mai mare parte, printre oamenii cei mai înstăriţi ai regiunii.

Cel mai bogat dintre ei era Petrov, care întemeiase aglomeraţia urbană ce-i purta numele.

El era socotit drept posesorul unei averi colosale şi lăsa în urma lui un mare magazin burduşit cu blănuri de preţ, în afară de un număr considerabil de case şi de imense alte proprietăţi.

În plus, depozitase în Rusia fonduri importante, care ele singure, i-ar fi satisfăcut cu mult cerinţele. Dar posesorului acestor averi, cu câteva zile, nu departe de ultima lui locuinţă, i se întâmplase o nenorocire, care i-a pus dintr-o dată capăt existenţei sale. Şi la funeraliile lui a perindat o mulţime locuitori.

În cetăţuia lui Petrov, o cetăţuie construită din trunchiuri de copaci, în aparenţă masivă, însă luxos mobilată, erau reunite mai multe personaje. Acestea examinau cu admiraţie iscusitul şi splendidul aranjament al locului. Petrov adusese cu mari costuri şi mari greutăţi, de foarte departe, chiar şi din China, mobile preţioase şi sculptate, pe care străluceau aur şi lacuri, ca şi alte obiecte de mare preţ dorite, cu care se înconjurase cu tot confortul posibil.

Personajele adunate în cetăţuie erau funcţionari de-ai guvernului. Toţi îşi aveau privirile concentrate asupra judecătorului oraşului, un rus încă tânăr, a cărui înfăţişare mai mult decât răutăcioasă, exprima şiretenie şi în acelaşi timp o perfidie fără scrupule.

El se numea Alexandrovici, şi trecea în acelaşi timp drept un

om foarte bogat şi era temut de toţi din pricina funcţiei şi autorităţii, care în acest loc îndepărtat îi dădea dreptul de viaţă şi de moarte.

Alexandrovici era aşezat la o masă cu ochii fixaţi spre o uşă, din spatele căreia se auzeau oftaturi scoase din tot sufletul.

— Află, a spus el unui funcţionar, pe un ton pe jumătate arogant, pe jumătate politicos, că ne vom îndeplini cu fidelitate datoria. Ştii de asemenea că bunul nostru Petrov a murit instantaneu. Tânăra domnişoară, care a fost mereu privită ca fiică a lui, pretinde că a rezultat dintr-o căsătorie cu totul legitimă. Însă este cu neputinţă de descoperit vreun document care să-i stabilească cu forme în regulă autenticitatea acestui fapt. Presupun mai degrabă că bunul nostru Petrov a neglijat să se supună formalităţilor căsătoriei, şi prin consecinţă, nu a fost legal unit cu franţuzoaica ce-o adusese aici şi care a murit după câtva timp. Nu i-a mai rămas nici o rudă. În acest fel, Sofia nu este decât o fiică adoptivă şi nu poate reclama decât o mică parte din moştenire, pe care i-o voi stabili eu. Voi veghea ca ea să obţină ceea ce îi revine legal, se înţelege de la sine. Însă cea mai mare parte din succesiune va reveni fireşte statului, Petrov neavând vreun act testamentar prin care să se decidă în altfel. Voi face în aşa fel încât să fie satisfăcută legea din toate punctele de vedere şi în acest scop voi dresa actele necesare.

Cu acestea, funcţionarii s-au ridicat. Câte unii erau cuprinşi de compasiune, loviţi de expresia răutăcioasă de pe chipul lui Alexandrovici. Însă nici unul n-a încercat cea mai mică obiecţie împotriva temutului magistrat.

Au părăsit încet unul după altul splendida locuinţă. N-a mai rămas decât Alexandrovici. Odată pe deplin asigurat de plecarea lor, el s-a furişat ca o vulpe spre apartamentul de unde proveneau plânsetele şi gemetele despre care am vorbit.

Acest apartament era la fel de împodobit şi de mobilat cu cel mai mare lux, pe măsura în care un tată a putuse să-l amenajeze pentru adorata lui fiică. Aici nu se vedeau decât fotolii acoperite cu mătase şi alte mobile de preţ. De unul din aceste fotolii se sprijinea, adâncită în durere, o tânără fată care putea să aibă abia optsprezece ani.

Când judecătorul a deschis uşa, orfana a tresărit de parcă ar fi vrut să fugă. Ea l-a privit înspăimântată cu marii săi ochi albaştri şi adânci pe acest om ce o fixa cu o privire de tigru pregătit să sară asupra prăzii.

Se recunoştea de la prima vedere în Sofia pe fiica bogatului

Petrov. Ea avea cu el o asemănare bătătoare la ochi. Şi cu toate acestea, sângele francez al mamei sale îi dădea feţei o înfăţişare cu totul specială. Căci dacă ea avea ochii albaştri, părul îi era de un negru ca smoala.

— De ce te temi de mine? a întrebat-o judecătorul îndulcindu-şi vocea. Mai indispus ca de obicei. E foarte rău din partea ta. Sunt cel mai bun prieten pe care îl ai pe pământ şi singurul susţinător în nenorocirea care te-a lovit, luându-l atât de neaşteptat – vai! – pe sărmanul Petrov.

— Vai, tatăl meu! Tatăl meu drag! a hohotit Sofia, de ce m-a părăsit? Singură! Sunt singură! Puţin mă interesează toate bunurile de pe pământ, numai să fie alături de mine. Acum n-am pe nimeni în lume. Nimănui nu-i va fi milă de mine! Vai! Dacă aş pleca cu el! Da, aş prefera de o mie de ori moartea acestei singurătăţi.

— Cum! Vrei să mori atât de tânără, domnişoară Sofia? a exclamat judecătorul. Este posibil să te laşi dusă de asemenea gânduri? Tu, atât de tânără şi frumoasă? Te cheamă toate bucuriile vieţii. Fii sigură, nu voi neglija nimic ca să te pun în posesia părţii legale de moştenire. Rusia este mare şi ţarul departe, chiar şi atunci, frumoasă Sofia, când statul îşi cere o parte din succesiunea protectorului tău…

— Vorbeşti de tatăl meu, l-a întrerupt energic Sofia oprindu-şi pentru o clipă lacrimile. Eu sunt chiar fiica lui legitimă. Tatăl meu s-a căsătorit cu biata mea mamă în Franţa.

Trăsăturile judecătorului mereu dulcegi au luat o expresie mai perfidă.

— Da, da, ştiu bine asta, i-a replicat el. Mi s-a povestit destul de adesea. Însă unde sunt dovezile, frumoasă Sofia? Unde sunt hârtiile? Este adevărat că bătrânul vânător a vorbit de foarte multe ori că va lăsa un testament. Însă acesta n-a fost niciodată făcut. Moartea lui nu i-a dat timp să-şi scrie ultima lui voinţă.

— Există totuşi nişte hârtii, a replicat Sofia cu voce joasă. Să nu crezi că mă încântă chestiunea banilor. Nu, vreau numai să-mi revendic legitimitatea naşterii mele. Tatăl meu a avut o casetă pe care o păstra ca pe o relicvă. Aceasta era o operă de artă chinezească în mozaic din lemn, felurit încrustată cu lame metalice şi împodobită cu figuri din fildeş. În această casetă tatăl meu îşi păstra toate hârtiile împreună cu extrasul său de naştere. Dar această casetă a dispărut într-o zi când Amja, după moartea iubitului meu tată, a părăsit casa.

— Ah, da! Îmi amintesc de această Amja, a reluat el. Era o

tânără şi drăguţa fată şi venise de la eschimoşi, faţă de care se părea că tatăl tău nu era cu totul indiferent.

— Este o calomnie murdară, a răspuns Sofia cu o voce tremurând de mânie. Tatăl meu a tratat-o pe Amja prieteneşte, asta-i tot. Fără îndoială a încercat să-l seducă, întocmai ca şi pe mulţi alţi oameni din acest oraş. Tatăl meu s-a mâniat pe ea şi i-a spus că era cu siguranţă fiica vrăjitorului eschimos, după cât era de orgolioasă şi de neruşinată. A vrut s-o alunge, însă am intervenit pentru ea, de teamă să nu cadă în nişte mâini rele.

— Vai! Toate acestea nu sunt decât vorbe, a reluat Alexandrovici, pe care discuţia îl nelinştea. Caseta, după toate, nu conţinea nimic important. Dacă ar fi fost atât de preţioasă pe cât pretinzi, tatăl tău nu s-ar fi sfiit să o pună la loc sigur. Nu cred că Amja a luat-o cu ea. Potrivit tuturor aparenţelor, ea s-a întors la populaţia sa, care locuieşte peste marea îngheţată şi atunci, ce ar fi făcut cu ea? În ce te priveşte, frumoasă Sofia, soarta ta este în mâinile mele şi ar fi mai bine să ne lămurim clar în această privinţă. Voi uita necazul copilăresc pe care mi l-ai făcut deja. Am o inimă nobilă şi sunt generos. Dar, frumoasă Sofia, eu sunt singurul care pot să-ţi asigur o mare parte din succesiunea defunctului tău tată. Am pricepere şi prudenţă şi sunt versat în cunoaşterea legilor. Viitorul tău depinde de mine singur.

Întrucât judecătorul se apropia încet de ea, Sofia s-a dat înapoi cu un fior. Acest om avea aerul unui faun ce dădea târcoale în jurul prăzii ce tremura.

— Sofia, Sofia, a exclamat el pe un ton în care ameninţarea se amesteca cu bunăvoinţa, care nu-l făcea decât mai respingător. Păzeşte-te! Dacă îţi voi retrage sprijinul, vei fi pierdută. Statul va acapara tot ceea ce a lăsat tatăl tău. N-am decât să certific că nu eşti fiica lui legitimă şi nu-ţi va mai rămâne decât să devii servitoare, la discreţia brutalităţii primului venit. Ştii că te iubesc, ţi-am şi declarat asta cu câtva timp în urmă. M-ai respins atunci. Acum revin cu cererea, şi-ţi solicit să devii femeia mea, soţia celui mai înalt personaj şi mai puternic din toată Siberia orientală, a unui om care dispune de dreptul de viaţă şi de moarte… Mi se pare că nu mai există mult loc pentru şovăială.

Sofia n-a putut să nu se cutremure privindu-l pe Alexandrovici. Ea simţise imediat această inimă falsă, oricât de tânără era, căci tatăl său o prevenise de multă vreme să se ferească de el. Bătrânul Petrov avea nişte dovezi că acest monstru săvârşise multe nelegiuiri. Singurul lucru care-l jena să-şi îndeplinească ticăloşiile era teama că aceşti oameni inteligenţi, reîntorşi în

Rusia, să nu-i dea în vileag mişeleasca lui comportare.

Şi Sofia să aparţină unui asemenea om!

— Ei bine! a insistat el aşteptând un răspuns de la Sofia. Îţi trebuie atât timp ca să te gândeşti la un lucru aşa de clar? Alegerea este atât de grea între soarta umilă a servitorii şi cea a soţiei primului magistrat al Siberiei orientale? Vreau să cred că te vei opri la gândul fericirii ce te aşteaptă!

— Mă confunzi în mod straniu! a strigat brusc Sofia cu energia disperării. Mai degrabă orice decât să devin vreodată femeia ta! Niciodată nu voi consimţi la aşa ceva, cu atât mai mult cu cât nici chiar tatăl meu n-ar fi de acord cu asta, şi jur pe mormântul său, ca şi pe cel al mamei, şi îşi jur şi ţie, Alexandrovici, că niciodată nu voi fi a ta!

Chipul judecătorului s-a întunecat. A făcut o strâmbătură atât îngrozitor de diabolică, încât Sofia s-a dat înapoi înspăimântată.

— Toate astea sunt nişte copilării! a reluat el rânjind. Mi-ar fi plăcut mai mult să nu te fi auzit, frumoasă Sofia. Eşti încă sub influenţa emoţiei şi ar valora mai mult să-ţi acord din nou câtva timp ca să revii la sentimente mai bine gândite. Când îţi vei recăpăta calmul, vei înţelege că în ce te priveşte sunt însufleţit de cele mai bune intenţii. Mă voi reîntoarce peste trei zile şi-ţi voi adresa aceeaşi cerere, pe care am avut onoarea să şi-o fac adineauri. Însă aceasta va fi pentru ultima oară, Sofia, gândeşte-te bine!

Ea s-a grăbit să-i răspundă, însă el a oprit-o:

— Nu vorbi acum, a spus cu răceală. Nu vreau să te ascult. Însă dă-ţi seama ce viitor îţi este rezervat dacă stărui în încăpăţânarea ta. Într-un fel sau altul, vei fi a mea şi dacă mă sfidezi, te voi face să vezi de ce sunt în stare. Vei fi obligată să serveşti la mine şi nu vei avea nici o para chioară din moştenire Nu vei mai fi soţia mea, ci sclava mea. Sofia, gândeşte-te la asta cu chibzuială! Să nu uiţi condiţiile de muncă ale servitorilor din Siberia. Umerii tăi albi ar putea foarte bine să simtă muşcătura cnutului!

Sofia a slobozit un oftat adânc. Ea s-a aruncat gemând pe un fotoliu. Însă plânsetele ei ar fi emoţionat mai degrabă un tigru, decât să ajungă la inima acestui monstru care nu cunoştea mila.

— Voi reveni în trei zile, a repetat el întorcându-se spre uşă. Sunt convins că atunci te vei gândi mai cu judecată. Acum, nici un cuvânt în plus, pentru că mă scoţi din sărite. La rândul meu, m-aş bucura să obţin un răspuns potrivit cu dorinţele mele cele mai scumpe, ca să nu spun după voinţa mea foarte decisă.

El a ieşit trântind atât de violent uşa, încât s-a cutremurat casa.

— Amja a plecat, a murmurat el când a fost afară. Această fată nebună cu siguranţă că a dus cu ea caseta. Avea nevoie de ea pentru nişte scopuri de magie, fără îndoială de un talisman. S-a întors pe meleagul ei de gheaţă, departe în nord, la oamenii din rasa ei, pe care nu-i vizitează nimeni. Pot să fiu liniştit. Pe Sofia o ţin în puterea mea şi va fi o afacere bună când devenindu-mi soţie, mi se va atribui cel mai posibil moştenirea lui Petrov. Va trebui totuşi ca ea să cedeze. Pot face din ea sclava mea. O voi ţine legată de mine în modul cel mai absolut. Toate pretenţiile mele vor fi îndeplinite şi depăşite. Se înţelege, mai întâi va încerca să scape de mine. Dar va termina curând prin a se resemna cu soarta şi în câteva zile va fi în întregime a mea.

Un protector străin

S-au scurs mai multe zile. Peste câteva ore avea să revină judecătorul ca să-i ceară Sofiei un răspuns definitiv.

De-a lungul ţărmului, printre îngrămădirea de stânci, s-a văzut alunecând o umbră şi s-au auzit la intervale nişte suspine sfâşietoare. Acesta era o femeie ce rătăcea sub cerul trist şi cenuşiu. Era Sofia, fiica orfană a bogatului vânător de blănuri.

Trăsăturile îi erau răvăşite, ochii mari şi albaştri aveau o fixitate ciudată. Din timp în timp îşi ridica braţele spre cer, ca şi cum ar fi implorat un sprijin.

— Tată, tată, de ce m-ai părăsit? De ce nu m-ai luat cu tine în altă lume? Aş fi scăpat atunci de atâtea necazuri. În timp ce acum iată-mă fără susţinere, la îndemâna acestui judecător îngrozitor, pe care îl urăsc la fel ca pe un demon! Dacă nu-i voi ceda, voi deveni cea mai nenorocită. Acest monstru vrea să fiu a lui, asta mi-au spus-o chiar ochii săi scânteietori, chiar mai mult decât cuvintele sale. Cine mă va scoate din această obsesie? Cui să-i cer un sprijin? Nu duc lipsă în această viţă de oameni care mă simpatizează, însă ei nu îndrăznesc să se opună acestui despot. El este puternic. Nu se dă înapoi în faţa unei crime şi ar nimici pe oricine ar avea îndrăzneala să-mi ia apărarea. Nu, n-am altă ieşire din această îngrozitoare situaţie. Dacă acest criminal îşi va înfăptui planul, nu-mi rămâne altceva decât să-mi salvez onoarea. Tată, mamă, care contemplaţi pe copilul vostru de acolo, din înaltul cerului, interveniţi pentru mine la Dumnezeu ca să binevoiască să mă aducă la voi în paradisul său! Nu mai pot să rămân pe pământ. Am să mă unesc cu voi, părinţii mei iubiţi.

Rostind aceste cuvinte, nefericitul copil s-a urcat pe un bloc înalt de stâncă. Jos marea se rostogolea cu furie, împrăştiind până departe spume. Adâncul de aici era fără fund.

A răsunat un ultim strigăt de disperare în ceaţa deasă şi cenuşie a dimineţii, ce nu permitea să se vadă decât la doi paşi în faţă.

Sofia şi-a ridicat braţele şi s-a pregătit să se arunce în valurile mugitoare şi îngheţate.

Ea se aplecase deja, când s-a simţit reţinută de o mână puternică. A crezut că era Alexandrovici şi s-a întors scoţând un ţipăt de spaimă. Însă nu era defel acea fiinţă îngrozitoare acela care intervenea la momentul suprem împiedicând-o să se

sinucidă.

Sofia avea în faţa ei un om înalt de statură, cu înfăţişare impunătoare, acoperit cu o manta neagră ce-l apăra împotriva rigorilor frigului. Într-o clipă, braţul lui drept s-a întins, lăsând să se vadă sub mantaua uşor îndepărtată o îmbrăcăminte de un roşu strălucitor. Din prim privire, Sofia a distins un chip frumos şi bărbătesc, o privire luminoasă, a cărei expresie vie era întunecată şi severă.

Acesta nu era un rus. Sofia nu văzuse încă în viaţa sa un asemenea om. Însă lucru remarcabil, acest străin nu-i inspira nici o teamă. În ochii lui arzători a descoperit de îndată nobleţea inimii sale şi şi-a dat seama că, cu siguranţă, nu-i va face nici un rău.

— Lasă-mă, lasă-mă, a strigat ea îndurerată, lasă-mă să mor. N-am altă soluţie decât să mor. Te implor, domnule, îndepărtează-te. Nu te preocupa de o nefericită care nu poate să-şi găsească liniştea decât în aceste valuri.

Străinul a privit-o fix. La rândul său a văzut în ochii tinerei fete o inocenţă mişcătoare şi disperarea unei fiinţe slabe, care nu avea pe pământ nici un apărător şi susţinător.

— De ce vrei să atentezi la zilele tale? a întrebat-o el într-o rusă destul de corectă. De ce vrei să părăseşti de pe acum, atât de tânără, viaţa? Orice îmi vei răspunde, nu voi permite să te sinucizi. Nu, datoria mea şi rolul meu au fost întotdeauna să-i protejez pe cei slabi şi să-i apăr pe asupriţi. Vorbeşte, uşurează-ţi inima şi poate voi fi în stare să-ţi vin în ajutor.

Pronunţând aceste cuvinte, impunătorul străin a îndepărtat-o pe nefericita Sofia de stânca fatală şi a dus-o de acolo pe plajă, în timp ce, disperată, ea se îneca în lacrimi. I-a vorbit prieteneşte de mai multe ori. Efectul a fost surprinzător. Acest om ştia destul de bine să inspire încredere, încât nefericita Sofia, şi-a oprit lacrimile şi s-a liniştit puţin câte puţin. În câteva cuvinte simple, însă cu atât mai expresive, ea i-a povestit istoria sa.

— Cum? a exclamat deodată străinul. Mama ta a fost franţuzoaică? M-a crescut un francez şi nu este un popor pe care să-l iubesc mai mult!

Pe faţa fetei a trecut o lumină de bucurie. Mama sa o învăţase limba patriei sale de origine. Ea a început deci să vorbească în franceză, cu oarecare şovăială, care nu o lipsea de graţie şi chipul mândru al străinului reflecta de asemenea toată satisfacţia ce-l încerca, să regăsească într-un mod atât de neprevăzut şi pe asemenea buze, un ecou al sunetului ce-l iubea.

— Niciodată nu voi tolera ca fiica unei franţuzoaice să-şi încheie în acest fel existenţa. Este adevărat, a adăugat el zâmbind, că dacă ai fi o rusoaică n-aş fi intervenit mai puţin în favoarea ta. Acest Alexandrovici, cum îl numeşti, este un ticălos înrăit. Însă spune-mi, Sofia Petrov, n-ai vreo idee asupra locului unde se găseşte acea casetă misterioasă, care conţine hârtiile defunctului tău tată?

— Am văzut-o chiar a doua zi de la moartea tatălui meu. Chiar în disperarea în care mă aflam, am observat această lădiţă, preţioasă prin ea însăşi, şi mai preţioasă pentru mine cel puţin, prin ceea ce conţinea. Tatăl meu a cumpărat-o pe aceasta ca pe o adevărată bijuterie de mare preţ. În aceeaşi zi a dispărut Amja, tânăra fată eschimosă. De atunci n-am mai revăzut caseta. Poate că o luase cu ea. Am observat mai mult decât odată că o privea cu ochi pofticioşi. De altminteri, Amja era singura persoană care avea acces în camera tatălui meu.

— Ce fel de femeie era aceasta, această Amja? a întrebat necunoscutul din ce în ce mai interesat. Spui că era de rasă eschimosă?

— Tatăl meu mi-a spus odată că era fiica unui vrăjitor dintr-un trib de eschimoşi numiţi egulici, a răspuns Sofia, a cărei amintiri i se adăuga la tristeţe. Amja era o servitoare foarte îndemânatică şi de asemenea destul de drăguţă, însă cred că prea largă la inimă. Ea făcea într-adevăr cochetării, trimiţând bărbaţilor ocheade fără ruşine. Îmi închipui, a adăugat Sofia roşindu-se că îşi pusese în cap să fie o a doua doamnă Petrov, căci era la fel de orgolioasă pe cât de drăguţă. Însă tatăl meu nu s-a lăsat niciodată căzut în cursa seducţiei. El a tratat-o cu o bunăvoinţă deosebită şi cu o oarecare familiaritate. Însă aceasta nu a mers mai departe. Şi de aceea ea părea să aibă o mare ciudă.

Străinul a ascultat povestirea cu atenţie.

— Da, asta este, a mormăit el pentru sine: o casetă preţioasă cu nişte documente importante. Nu mă va mira să fi fost luată atribuindu-i-se calităţi magice. Am auzit vorbindu-se despre eschimoşii egulici. Ei vin din nord, de pe continentul american, pe marea îngheţată. Aceasta-i o rasă trufaşă, mândră de independenţa sa, care după cum mi s-a spus, este condusă de un vrăjitor puternic. Însă cu aceasta n-am avansat deloc, a adăugat pentru sine. O vom vedea cât mai curând. Trebuie mai întâi să fie smulsă această tânără fată din ghearele acestui judecător mârşav şi s-o punem cât mai repede în siguranţă.

Străinul s-a întors din nou spre această fată drăguţă, a cărei

nefericire îi adăuga, dacă se poate spune, un farmec în plus.

— Sofia Petrov, a făcut el cu un ton convingător, vrei să ai încredere în mine? Vrei să-ţi pui soarta în mâinile mele? În mâinile unui prieten de-al compatrioţilor mamei tale? Şi al cărui nume încă nu-l cunoşti?

Tânăra fată s-a aruncat spre protectorul său, faţă de care avea toată simpatia.

Fără a rostit un cuvânt, şi cu un elan spontan, ea i-a întins mâna nobilului său apărător, în semn de consimţire totală.

— Foarte bine! a spus atunci străinul. Întrucât vrei să te încredinţezi mie, află că am, la vreo douăzeci de mile de aici, în sud, într-un golf întins, nişte oameni de ai mei, care-mi sunt în întregime devotaţi. În acel loc posed o casă şi am hotărât să stau câteva zile acolo. Acela-i un punct de sprijin de care am nevoie. Pentru ce? Asta nu are nimic de a face cu cele de acum. Voi scrie o scrisoare prin care îi voi informa pe judecător şi pe funcţionarii din Petropavlovsk că pentru un oarecare timp te iau sub protecţia mea în aşteptarea reglementării intereselor tale. Cu restul mă însărcinez eu. Îţi dau cuvântul meu de onoare, Sofia Petrov, şi îţi jur pe memoria tatălui meu mort ca un viteaz cu câţiva ani în urmă, că onoarea ta va fi sfântă şi că nu vei avea de ce să te temi de noi. Am fost întotdeauna un protector al celor slabi, i-am apărat şi ocazional i-am răzbunat pe oprimaţi. Şi ca fiică de franţuzoaică, ne eşti cu atât mai dragă. Vino deci cu mine pe ambarcaţie, care aşteaptă nu departe de aici.

Sofia l-a urmat ascultătoare, ca un copil ce-şi urmează tatăl, cu cea mai deplină încredere.

Străinul a condus pe fată într-un mic golf, unde se găsea ancorată o ambarcaţie destul de bine proporţionată, de felul celor ce se numesc cutere, care au un catarg şi pânze. Pe bord se aflau mateloţi cu chipuri destul de aspre şi cu o atitudine hotărâtă, acoperiţi cu mantale groase, de nelipsit la aceste latitudini. Tânăra fată s-a urcat pe vas, în care a luat loc într-un fel de jumătate de întrepunte. Sa ridicat ancora şi s-au înălţat pânzele, şi trecând prin ceaţă, s-a îndreptat în sud, spre ţărmul ce se întindea de cealaltă parte a golfului în această mare cu gheţuri.

Trecerea a durat mai multe ore. Când în sfârşit a acostat, primul lucru care i-a atras privirea lui Sofia fost o imensă şi întunecată pădure de brazi. Curând ea a observat, ascunsă printre copaci, o casă mare construită recent, şi altele mai mici în jur. Se vedeau nişte oameni mergând şi întorcându-se şi mai

depărtare, dincolo de creasta brazilor, Sofia a crezut că distinge vârfurile catargelor unei corăbii.

Străinul a introdus-o pe fata ce tremura în casă, care părea aceea a unui şef. Şi un bătrân, în care se recunoştea de la prima vedere un marinar, a venit în faţa lor. Acest bătrân părea uşor suferind şi mergea încovoiat. Avea chipul bronzat, dar blândeţea de pe înfăţişarea sa i-a inspirat imediat încredere lui Sofia.

— Dragă Andre, a spus străinul adresându-se bătrânului, bunul meu prieten, ţi-am adus pe o tânără protejată, căreia te rog să-i înlocuieşti tatăl ce-i lipseşte. Tu ai nevoie de odihnă şi vei rămâne aici, în timp ce eu voi întreprinde o călătorie cu corabia mea de un fel cu totul excepţional. Îţi recomand în mod deosebit pe această fată, a cărei mamă de altminteri era una din compatrioatele tale, care se căsătorise cu un traper siberian.

Bătrânul a schiţat cel mai graţios surâs ce-i permitea înfăţişarea lui sălbatică de vechi lup de mare. I-a adresat chiar tinerei orfane câteva cuvinte de consolare şi încurajări care i-au mers drept la inimă.

— Poţi să rămâi aici, Sofia Petrov, a spus tânărul străin. Te încredinţez chiar omului care mi-a vegheat copilăria. În ce te priveşte, Andre, păzeşte-o bine cu oamenii ce-ţi rămân. Este foarte posibil ca după scrisoarea scurtă şi imperativă pe care o voi adresa-o judecătorilor şi funcţionarilor din Petropavlovsk, acest ticălos de Alexandrovici să facă toate eforturile ca s-o reia pe tânăra fată. Asta-i ceea ce tu trebuie să împiedici cu orice preţ. De altfel, în această privinţă ai toate mijloacele. În orice caz, nu cred că va încerca să vină până aici. Oricum, să împiedici prin toate mijloacele orice tentativă duşmănoasă.

Bătrânul a făcut un semn afirmativ din cap şi a condus-o pe Sofia într-o încăpere din confortabila casă de lemn, ce-i oferea noii locatare o odihnă copioasă.

Străinul îmbrăcat în roşu aprins a ieşit atunci şi s-a adresat oamenilor săi ce-l ascultau cu nerăbdare, arzând de dorinţa de a executa ordinele ce-i duceau spre noi aventuri.

Şeful acestor oameni, al acestor piraţi, nu era altul într-adevăr decât neînvinsul Morgan, căruia nu-i era teamă, după cum se ştie, nici de moarte, nici de diavol, şi care cutreiera în acest moment coastele Siberiei.

— Vitejii mei, a spus el piraţilor adunaţi în jurul său, cred că odihna noastră nu va fi de lungă durată şi se pare că de această dată vom întreprinde ceva puţin obişnuit. Aţi înfruntat gheţurile capului Horn, acolo departe în mările din sud. Acum a venit

timpul să învăţăm să cunoaştem urgiile mării arctice polare. Faceţi temeinic toate pregătirile. Vom ridica ancora în câteva ore. Apoi vom naviga spre nord, în ţara perfizilor eschimoşi. Mă cheamă acolo o datorie în faţa căreia nu pot da înapoi. E vorba de a apăra o fiinţă inocentă, fiica unei franţuzoaice, împotriva unui ticălos care vrea s-o jefuiască de o moştenire legitimă. Faceţi-o repede, vitejii mei! Corabia neagră, care a ieşit deja din atâtea primejdii, va străbate cu chila sa puternică gheţurile mării polare.

Piraţii, mereu entuziasmaţi la perspectiva unor noi aventuri, l-au ovaţionat frenetic pe şeful lor Morgan. De altminteri, în nord se sperau să se găsească prăzi bune. Se ştia deja de multă vreme că la eschimoşii din regiunea numită Alaska se afla aur din abundenţă. Plecau cei mai fideli oameni ai lui Morgan: Cornelius a fost propus să-l înlocuiască pe suferindul Andre, Iacob, prietenul său, şi ultimul, dar nu cel mai puţin însemnat, tânărul Klas, eroul ţăran, care cu toate glumele proaste pe seama minţii lui, pretinzându-se că era cam mărginit, oferise lui Morgan mari servicii în numeroase împrejurări din cele mai critice.

Klas, puţin cunoscător al geografiei, nu avea nici o idee despre ce puteau să fie mările polare din nord, şi năzdrăvanii de nevindecat Cornelius şi Iacob promiteau să profite de asta, ca să se înveselească pe seama naivului ţăran.

— Totuşi, cum este acolo, în partea aceea? a întrebat Klas cam încurcat. Acolo trebuie să fie multă singurătate.

— Singurătate? Nu prea multă, drăguţule, a reluat Cornelius cu un râs batjocoritor. Dimpotrivă. Acolo este pretutindeni o mişcare continuă. Se află mai întâi o mulţime de urşi albi, în aşa măsură încât la fiecare pas se cere să fii atent la sloiurile plutitoare de gheaţă pe care se stă câte unul din aceste drăguţe animale ce se plimbă neprihănite. Şi au o foame cumplită, este cazul s-o spun! Nu prezinţi mare lucru pentru ei. Totuşi, nu-ţi rămâne decât să te păzeşti bine, Klas, căci le oferi o bucăţică bună. Apoi se găsesc morse, sau cai de mare, care au de asemenea o gură foarte lacomă, sau un bot, după cum vrei, ce preferă oamenii foarte graşi. Mai sunt încă balene monstruoase ce nu se jenează să se arunce pe corăbii şi să le scufunde. Toate aceste animale au ochii îndreptaţi spre orice le poate oferi un mic ospăţ. Aşa că fii atent! Într-o secundă se face totul. Eşti înhăţat fără mofturi şi în mai puţin timp cât îţi cere să spui ceva, dispari pentru totdeauna din circulaţie. Se înţelege, din lumea umană, pentru a intra în

circulaţia sângelui acestor fiinţe drăguţe, vai, vai!

— Nu cred toate aceste poveşti, a spus Klas, totuşi puţin cam tulburat. Am citit odată într-o cărţulie veche că balena are gâtlejul destul de strâmt şi că de-abia poate să înghită un hering. Şi cu atât mai adevărat, nu poate înhăţa un om.

— Şi Jonathan din Biblie, a replicat Cornelius, care a rămas o săptămână întreagă în burta unei balene? Este adevărat că a ieşit de acolo. Însă tu nu eşti profetul Jonathan, şi vei rămâne acolo pe cât doi şi cu doi fac patru! Chiar dacă vei scăpa de toate aceste primejdii, trebuie să ţii seama şi de eschimoşi. Aceştia sunt nişte oameni groaznic de sălbatici şi dacă vei cădea în mâinile lor, te plâng sincer, camarade! Ei sunt mai cruzi decât canibalii din insulele Fidji. Dacă le este foame, şi întotdeauna există acest caz, te taie repede în bucăţi într-o strachină mare şi te fac să treci prin burduhanul lor, ca o simplă supă de urs sau de morsă. Da, bătrâne, când te vei găsi în marea polară, vei dori să ai o jumătate de duzină de ochi pentru a vedea mai bine în jurul tău, atât de mult vei fi asaltat de primejdii, unele mai mortale decât altele. Eu te şi văd apucat şi târât de către un urs enorm şi alb. Fireşte, voi alerga spre tine ca să te salvez, prietene Klas, căci eşti un băiat bun şi te stimez mult. Însă să te fereşti de o asemenea fiară precum ursul, de care vreau să spun că-i mai rapid decât un ren… Dacă îţi convine asta! Vai sărmane Klas!…

Klas s-a cutremurat auzind aceste evocări convingătoare şi ar fi dorit ca marea polară arctică să nu fie la nord, ci la dracul! Aşa s-a exprimat el în limbajul său puţin cizelat. Însă acesta nu era un motiv ca să-l părăsească pe căpitanul său! Nu, nu va face aşa ceva cu nici un preţ! Dacă dorea să rămână în tabără, asta nu depindea decât de el. Însă devotamentul faţă de căpitan îl domina cu totul, şi pe de altă parte, ar fi înfruntat toate nenorocirile infernului, mai degrabă decât să fie crezut un laş. Voia totuşi, în ciuda eschimoşilor, urşilor albi, a balenelor şi a morselor, să-i însoţească pe ceilalţi în marea îngheţată.

Piraţii şi-au grăbit cu înfrigurare pregătirile pentru expediţie. Zelul le era grăbit de dorinţa de a vedea acest pământ legendar al aurului. Îi cuprinse febra muncind pe vasul negru, spre care Morgan s-a îndreptat ca să-şi scrie scrisoarea pentru Petropavlovsk, care avea să fie trimisă acolo fără întârziere şi în mod discret.

A doua zi dimineaţa, când graţioasa Sofia, însoţită de Andre, care n-o pierdea din ochi, a ieşit din casă, nu a mai observat

catargele corăbiei negre.

Aceasta plecase spre nord, spre regiunea gheţurilor eterne, a cărei singură denumire provoca frisoane reci şi groază.

În marea de gheaţă

Cu toate calităţile sale de bravură şi devotament, Klas era mai înainte de toate un mare mâncăcios şi un mare somnoros. Toate celelalte pentru el treceau pe plan secundar.

Cornelius mergea până a pretinde că mestecarea era preocuparea lui favorită, chiar înainte de a dormi îşi mişca fălcile, ceea ce la nevoie putea fi clasat printre rumegătoare.

Aerul îngheţat îi sporea şi mai mult pofta lui de mâncare. Înghiţea toate alimentele cu o lăcomie care-l făcea invidios până şi pe un tânăr urs alb.

Însă pe de altă parte nu se arăta pe punte fără a privi imediat, aşteptându-se mereu să vadă apărând unul din monştrii marini cu care Cornelius şi Iacob, făcând haz de el, îl îngroziseră.

— Klas, i-a strigat Cornelius de la cârmă, amarează colacul de salvare de bastingaj. S-a desprins.

— Aşteaptă puţin! a spus Klas râzând pe sub mustăţi. Te-ar amuza ca vreo balenă să mă apuce pe neaşteptate. Însă nu sunt atât de prost, voi rămâne în mijlocul punţii. Să fiu al naibii, dacă aceste îngrozitoare animale ar veni să mă caute până aici.

Şi a continuat:

— Colacul de salvare se ţine destul de bine acolo. Fii numai foarte atent la cârmă!

Până atunci corabia neagră înaintase în voie prin valurile albastre. Acum apărea la nord o linie strălucitoare şi semnificativă. Ea îi anunţa lui Morgan că începeau greutăţile. Acestea erau nişte mase de gheaţă în derivă, ce se apropiau. Alţii s-ar fi gândit, şovăind, înainte de a-şi angaja nava în mijlocul acestor enorme sloiuri plutitoare. Însă Morgan, de la bun început nu era omul care să se lase descurajat. El îşi propusese să-i dea satisfacţie nefericitei Sofia şi să pedepsească un ticălos. Toate celelalte consideraţii erau pentru el pe al doilea plan. A lăsat corabia să înainteze cu toate pânzele. Un trosnet de spart şi de pârâit a anunţat curând că aceasta se angajase în luptă cu aisbergurile.

Chila blindată intra ca un brici în groasa pătură, de gheaţă, ce se ciocnea haotic cu valurile şi vântul şi umplea văzduhul cu sunete jalnice, cu urlete, zdruncinături, izbituri şi şuierături, în aşa măsură încât câteodată nu se auzea prin vuiet decât vocea de maimuţă urlătoare a căpitanului dând ordine de pe pasarelă,

în plină luptă cu natura dezlănţuită.

Klas a coborât în cabina ce servea de bucătărie şi era pe cale de a înghiţi o enormă bucată de jambon, din care n-a lăsat decât un rest neînsemnat. În ciuda poftei lui de mâncare şi a ocupaţiei căreia i se consacra, el auzea înfricoşătorul vacarm de sus şi s-a căţărat în grabă pe punte, întrebând ce s-a întâmplat.

— Ce înseamnă această harababură? a întrebat el observându-l pe Iacob. Cine sloboade aceste urlete îngrozitoare?

— Nişte urşi mari şi albi, micuţule, i-a răspuns Iacob în grabă. Sunt aşezaţi după blocurile de gheaţă furioşi că nu pot să-l vadă pe foarte drăguţul lor prieten Klas, pe care ei şi-au promis să-l consume. Însă pot să mai aştepte. Trebuie să ştii să-ţi mai potoleşti pofta de mâncare. Numai să fii foarte atent, Klas, nu te apropia prea mult de bastingaj. Pe acolo se mai află şi balene care au poftă de ceva şi dacă vreuna din ele te va înfuleca, asta va fi cu atât mai rău pentru urşii albi!

Însă Klas avea ochi buni, ca şi urechile. El a privit cu mare atenţie în jurul său şi n-a văzut nici cea mai neînsemnată urmă de urşi albi, nici de balene. Pe de altă parte, a constata că nu erau decât gheţuri plutitoare acelea ce produceau tămbălăul. I se întâmpla frecvent lui Klas să i se schimbe starea de spirit. Trecând de la o extremă la alta, el nu făcea nici cel mai mic caz de ceea ce i se întâmplase cu o clipă înainte. Aşa după cum se petrecuse şi de această dată, când a observa că era încă o dată luat peste picior.

În afară de asta, era cu totul hotărât să nu mai dea crezare la toate aceste vorbele goale, şi când Iacob a vrut să-şi reînceapă înşelătoriile, adăugând numeroase şi felurite primejdii, imaginaţia lui nu l-a mai ajutat şi n-a mai întâlnit decât o neîncredere totală.

Deodată a apărut, într-adevăr, o balenă care, suflând cu putere prin deschiderile sale de evacuare, a aruncat în aer o enormă coloană de apă.

Deodată Klas a scăpat un strigăt şi s-a retras în mijlocul corăbiei, şi de teamă a început din nou să înfulece. Însă când şi-a observat camarazii aplecaţi liniştiţi pe bastingaj, a urmărit cu un ochi curios mişcările cetaceului, care de altfel, la apropierea corăbiei a luat-o la fugă şi Klas a simţit că i se spulberau ultimele temeri.

— Aşteaptă un pic, am să-ţi plătesc toate farsele, a strigat el alergând spre Iacob. Te voi face să-ţi treacă pofta de poveşti absurde. Vai! Tu-mi vorbeşti de primejdii. Este ceva de care ai

uitat şi tu vei fi cel care va trage ponoasele! Îţi voi da o mică lecţie, Iacob.

Însă Iacob, care cunoştea forţa herculeană a amicului său Klas, a bătut imediat în retragere şi a reuşit cu mare greutate să se ferească de pumnii teribili ai victimei revoltate.

Între timp corabia neagră îşi urma vitejeşte ruta, croindu-şi drum prin toate obstacolele, prin manevre dificile, de care Morgan dădea noi dovezi ale experienţei şi îndemânării sale de neegalat. Înainte de toate, căpitanul încerca să străbată această primă zonă de gheaţă. Nu ignora că dincolo de acest fel de zid de apărare se găsea marea liberă. Ceea ce într-adevăr s-a şi întâmplat. Morgan observase deja cerul întunecat, numit cerul de apă, semn prevestitor că această centură de blocuri de gheaţă era urmată de o întindere vastă de mare fără obstacole. Avea deci să-şi urmeze cu iuţeală cursa spre nord. Morgan se gândea la toate acestea privind spre nord. Încolo, foarte departe, dincolo de gheaţa orbitoare, se vedea apărând o lungă dungă neagră, care era coasta occidentală a extremităţii de nord a Americii. Acolo se găseau egulicii, acea populaţie misterioasă şi puternică, pe care o conduceau vrăjitorii şi care după spusele ruşilor, trebuia să deţină bogăţii imense.

Eschimoşii egulici subjugaseră toate celelalte populaţii învecinate şi şeful lor, un celebru vrăjitor, deţinea o putere egală cu a unui adevărat rege.

Frumoasa fată Amja, care locuise o vreme la bătrânul Petrov, aparţinea, am spus-o, acestui trib. Fiica vrăjitorului avea probabil scopul, părăsindu-şi meleagul, să-şi procure informaţii. Căci se întâmpla destul de des ca, profitând de vreo ocazie ce o socoteau favorabilă, egulicii să se năpustească pe neaşteptate asupra aşezărilor ruseşti ale Siberiei orientale ca să le prade şi să le distrugă.

Însă ultima barieră nu fusese încă trecută. Gheţarii se izbeau mereu cu vuiet de prova corăbiei negre, care cu chila sa de fier îşi tăia cale peste întinderea de gheaţă şi se apropia din ce în ce mai mult de marea liberă, de-acum vizibilă de pe pasarela de comandă. Această parte a rutei era totuşi cea mai periculoasă. Trebuia să se croiască o trecere printr-o adevărată stâncărie. Gheţurile înghesuite unele peste altele formau o barieră neîntreruptă ce părea de netrecut. Dar experienţa şi îndemânarea lui Morgan nu erau niciodată nepregătite. S-a văzut odată în plus geniul omului care trece peste obstacolele întrunite de către forţele oarbe ale naturii.

— Toate pânzele sus! a strigat Morgan cu voce stridentă, dominând furia forţelor naturii.

Piraţii s-au căţărat pe hobane. S-au desfăşurat pânzele albe şi corabia neagră s-a avântat cu toată viteza, ca un cal de cursă care simte pintenul.

— Drept spre nord! a comandat Morgan.

Cârma s-a întors, vântul a umflat puternic velele şi corabia a pornit asaltul gheţurilor. Primul şoc a fost îngrozitor. Piraţii au trebuit să se prindă ca să nu fie răsturnaţi. Un moment s-a crezut că vasul negru avea să se desfacă în bucăţi. Vântul întindea velele şi le deşira. Corabia se cabra şi gemea din toate încheieturile sub presiunea gheţurilor. Soliditatea excepţională a construcţiei sale avea să reziste până la capăt? Pentru o clipă totul a părut pierdut. Însă această clipă a fost aceea când ea s-a salvat. Cu un efort gigantic, corabia şi-a deschis o breşă prin ultimul zid ce se ridica în faţa ei. De atunci înainte a înaintat fără obstacole, îndepărtând, ca şi cum s-ar fi jucat, ultimele sloiuri cristaline, navigând mândră prin valurile albastre pe care le cucerise.

Din toate gurile a scăpat un strigăt de uşurare. L-au aclamat cu urale de triumf pe viteazul şi îndrăzneţul căpitan, aflat indiferent pe dunetă.

S-a continuat traseul cu toate velele desfăşurate. Morgan nu avea timp de pierdut. Vara de pe marea polară nu este decât de foarte scurtă durată. Masele de gheaţă aveau să revină curând, mult mai înfricoşătoare ca niciodată. Toată marea avea să fie prinsă de îngheţ şi corabia neagră ar fi fost definitiv blocată cât era iarna de lungă.

Morgan nu ţinea să ierneze în marea polară de nord, ceea ce i-ar fi pierdut o mare parte din echipaj, fără a socoti timpul său preţios.

Se naviga în plin nord, unde în depărtare se ridica un imens şi înalt promontoriu.

Morgan auzise vorbindu-se de acest cap, care lua forma unui gigant culcat pe spate.

Aceasta era acea coastă, potrivit celor povestite de către pescarii ruşi, care trebuia să fie locuită de puternica populaţie de eschimoşi egulici.

El se întreba numai dacă ceva mai departe nu-i va fi din nou barat drumul de gheţuri. După toate aparenţele, aproape de coastă se afla un nou cordon de aceste blocuri duşmănoase şi vremea se strica pe măsură ce se apropia de uscat.

La orizont se îngrămădeau nori negri ce anunţau furtună. Această furtună era de două ori primejdioasă: mai întâi prin ea însăşi. Corabia neagră care fără îndoială suferise mult din cauza zdruncinăturilor putea să mai suporte furia unui nou asalt? Şi în sfârşit, prin consecinţă, nu va fi iarăşi aruncată în mijlocul aisbergurilor, de îmbrăţişarea cărora îi va fi de această dat cu neputinţă să scape?

Înainte de toate era necesar să se ia măsuri de prevenire împotriva acestor eventualităţi foarte de temut.

În tot cazul, Morgan a hotărât să ferească corabia sa de zdruncinături şi să acţioneze în consecinţă.

El trecea acum printr-o strâmtoare destul de largă, având în stânga coasta Asiei şi în dreapta cea a Americii. În înţelepciunea sa, cutezătorul căpitan se ţinea la o distanţă egală între cele două coaste. În dreapta şi în stânga, şi de asemenea în depărtare, atât cât se întindea vederea în faţă, nu se observa nici o fiinţă vie, în afară de păsărele ce zburau în stoluri şi de numeroşii aisberguri.

Şi de această dată corabia neagră şi-a demonstrat limitele valorii sale şi a ştiut să profite de calităţile extraordinare ale vitezei. S-ar fi spus că o împingea o mână invizibilă. Piraţii distingeau din ce în ce mai clar promontoriul, care până atunci nu apărea decât o masă neagră. Puţin câte puţin se desenau contururile formei sale bizare, care într-adevăr te ducea cu gândul la un colos ce se odihnea.

Morgan a poruncit să se cârmească pe direcţia acestui cap. El a cercetat împrejurimile cu ochii săi pătrunzători. În dreapta a văzut gheaţă, în stânga iarăşi gheaţă, însă în mijloc părea să se afle o trecere. Soarele de vară aducea un curent de apă mai caldă, menţinând aici liber un fel de fluviu adânc ce permitea accesul spre uscat pe timpul scurtei durate a sezonului estival.

În consecinţă, era o aventură mare posibilitatea de a intra în acest canal cu ajutorul unei rafale de vânt. Într-adevăr era suficientă o schimbare bruscă pentru ca masele de gheaţă să blocheze trecerea şi atunci nava era prinsă ca într-o menghină, rămânând imobilizată şi ar fi trebuit probabil să te supui multă vreme neajunsurilor hibernării.

Piraţii cunoşteau primejdiile acestei situaţii, îndeosebi Cornelius, care-şi începuse cariera ca novice la bordul unei baleniere în mările polare. El ştia tot ce era de temut în această încercare şi se aştepta să-l vadă pe căpitan dând ordine de strângere a pânzelor ca să evite periculoasa intrare.

Însă dimpotrivă, Morgan a poruncit cu un semn să se continue drumul înainte. Corabia neagră s-a angajat în trecătoare: pe cele două coaste se ridicau munţi de gheaţă, însă îndrăzneţul căpitan nu avea ochi decât pentru uscat, scopul ce şi-l propuse. Acest pământ avea aspectul dezolant al unui pustiu. Din toate părţile numai stânci cu pereţi verticali acoperiţi cu muşchi. Doar ici şi colo se întindeau câteva şesuri joase, care nu păreau să ofere decât o vegetaţie foarte slabă.

Curând s-a observat un golf nu prea adânc. Nava nu mai era departe de uscat. Pe punte a răsunat vocea lui Morgan, ordonând aruncarea ancorei.

Ancora a coborât cu un zornăit de fierărie, în timp ce piraţii arătau spre ţărm spunând unul altuia:

— Priviţi încolo! Se află nişte oameni, şi încă nişte oameni înarmaţi. Au o înfăţişare caraghioasă.

Pe stâncile ce mărgineau plaja se găsea într-adevăr un grup de localnici care observau apropierea corăbiei.

Aceştia erau eschimoşii egulici atât de temuţi. Pe care îi căuta Morgan. Agitaţi ca un muşuroi deranjat, urcau din toate părţile pantele abrupte, în spatele cărora se întindea domeniul lor.

Un popor ciudat

Morgan se întreba cum să se facă înţeles de aceşti oameni. Însă i-a venit în gând că cineva dintre ei trebuia să cunoască cu siguranţă rusa, de vreme ce de curând locuise Amja la traperul defunct.

Probabil că şi alţi eschimoşi vizitau uneori aşezările ruseşti de pe coastele Siberiei şi erau capabil să se servească de bine de rău de această limbă.

Dar pentru moment nu trebuia să intre în relaţii cu ei. Se manifestau duşmănos agitându-şi armele, slobozind chiar săgeţi în direcţi corăbiei negre.

— Trageţi o lovitură oarbă de tun, a zis Morgan mateloţilor. Este un mijloc de intimidare care rareori nu-şi face efectul. Când eschimoşii vor vedea că dispunem de tunet, că suntem stăpâni pe trăsnet, vor cădea imediat la învoială.

După câteva minute a răsunat o detunătură formidabilă peste singurătatea polară. Eschimoşii au văzut focul şi fumul. Au auzit bubuitul descărcării, care s-a repetat peste stâncile înălţate pe faleză şi s-au înspăimântat.

Mijlocul de intimidare al lui Morgan reuşise de minune. Strigătele s-au potolit puţin câte puţin. Eschimoşii s-au îngrămădit, încetând manifestările duşmănoase şi privind spre corabia neagră. Atunci Morgan a început să le arate de la distanţă daruri de tot felul, începând cu stofe roşii şi bucăţi de fier, obiecte cărora ei le acordau o preferinţă deosebită. Această manevră a durat o vreme îndelungată. După un timp, de ţărm s-a desprins o barcă. În ea erau aşezate două personaje ciudate, care s-au apropiat încet şi şovăitor vâslind spre corabia neagră.

Aceşti eschimoşi, ca şi toţi ceilalţi, erau mici, cu înfăţişare sălbatică, trăsături brutale şi respingătoare. Se observau la ei instincte josnice şi crude, gustul de sânge şi de cruzimi. Purtau ca arme nişte lănci în formă de harpoane, ale căror vârfuri erau din pietricele ascuţite. În sfârşit, aveau nişte măciuci enorme de forme bizare, terminate printr-o piatră rotundă, capabilă, cu siguranţă, să zdrobească un craniu din prima lovitură.

După cum presupunea pe drept Morgan, aceşti indigeni înţelegeau rusa. Nu păreau defel timizi, mai degrabă dotaţi cu oarecare aroganţă.

— Cine sunteţi voi? a strigat unul din cei doi. De ce aţi venit pe

această mare casă plutitoare în ţara egulicilor? Nu ştiţi că aici noi suntem stăpâni de neînvins şi că putem să vă nimicim fără greutate? Ce vreţi să faceţi pe coastele noastre?

Morgan nu părea să acorde vreo atenţie acestor lăudăroşenii, constatând că populaţia era mai puţin densă pe cât credea.

— Am venit, le-a spus el cu calm, ca să vorbesc cu o fată din rasa voastră. Este o tânără egulice, care a locuit multă vreme în ţara de dincolo de mare şi a servit în casa unui bogat vânător de blănuri. Ea trebuie să se fi întors printre voi. Numele ei este Amja. Am ceva important să-i spun.

Eschimosul a scăpat un hohot de râs, şi ca şi cum l-ar fi stăpânit o bucurie răutăcioasă la răspunsul ce avea să-l dea şi a zis:

— Vai! Vreţi să vorbiţi cu Amja, fiica marelui nostru vrăjitor, atotputernicul Repelik care comandă universul? Află, străinule, că Amja, ea singură este o conducătoare şi că atunci când Repelik va coborî sub pământ, noi va trebui să ne supunem fiicei sale Amja. Nimeni nu poate să vorbească cu Amja fără aprobarea atotputernicului Repelik şi este nevoie să-i cereţi asta. Vai! Vai!

Şi eschimosul a izbucnit din nou într-un râs destul de dispreţuitor, încât Morgan a vrut să pedepsească pe loc atâta neruşinare. Însă s-a mărginit să întrebe unde locuiau vrăjitorul şi fiica sa.

— Într-un loc unde voi nu veţi putea să ajungeţi, a replicat eschimosul pe un ton muşcător. Locuieşte acolo unde numai cei mai bătrâni din populaţia noastră sunt admişi din când în când să-l viziteze şi acest loc este apărat de războinicii cei mai viteji. În plus, se mai află şi alţi paznici vigilenţi şi de temut, în faţa cărora nimeni n-ar putea rezista. De altfel, casa voastră plutitoare este incapabilă să ajungă în partea aceea. Drumul care duce acolo trece prin câmpuri de gheaţă plutitoare şi de imense aisberguri. Acolo este reşedinţa regelui vrăjitor, singuratic şi temut. De acolo el guvernează şi ne anunţă viitorul şi domneşte alături de Amja.

Fără a se lăsa influenţat de acest limbaj, Morgan l-a întrebat numai de drumul care conducea spre acel loc misterios. Însă de această dată eschimosul a refuzat să răspundă, luând un ton arogant şi un aer sfidător.

Morgan le-a aruncat nişte daruri, stofe împestriţate şi fier. Le-au luat cu lăcomie, însă n-au devenit mai comunicativi şi au continuat să refuze cea mai mică indicaţie despre locul secret şi drumul ce conducea spre rege.

— Toate strădaniile noastre nu servesc la nimic, a declarat căpitanul piraţilor lui Cornelius, care se apropiase de el. Nu mi-a rămas decât un mijloc, de a captura pe unul din aceşti indivizi şi de a-l constrânge să-mi servească în calitate de ghid.

— Să-i vânăm? a întrebat bucuros Cornelius. Voi pune imediat mâna pe unul din aceşti caraghioşi.

— În acest caz, violenţa ar fi potrivnică scopului ce-l urmăresc, a răspuns Morgan. Aceşti oameni s-ar salva imediat cu forţa vâslelor. Şi dacă îi vom urmări, vom fi întâmpinaţi apropiindu-ne de uscat de o grindină de săgeţi. Trebuie să ne folosim de viclenie. Toţi aceşti eschimoşi sunt înclinaţi spre furt. Dacă găsim un oarecare mijloc să le stimulăm lăcomia, ei vor rămâne în apropierea corăbiei. Planul cel mai simplu va fi poate să punem pe mare o barcă, în care să expunem diverse daruri şi în ea să se ascundă unul dintre mateloţii noştri. Este foarte posibil ca aceşti sălbatici să fie destul de pricepuţi ca să descopere şmecheria. Însă totuşi se poate încerca.

Cornelius a fost entuziasmat de acest plan şi s-a oferit să-l încerce împreună cu Iacob. S-a pregătit o barcă. În fund s-au instalat Iacob şi Cornelius, acoperiţi cu o pânză de velă, în timp ce pe băncile vâslaşilor erau expuse diferite obiecte în stare să excite dorinţa eschimoşilor, precum stofe cuţite şi altele.

Apoi s-a coborât barca pe mare şi a fost lăsată să plutească. În aparenţă neocupată, aproape de corabia neagră, de care era legată printr-o singură parâmă.

Imediat s-au apropiat cei doi eschimoşi. Ei devorau din priviri darurile, însă erau mai şireţi decât crezuse Morgan.

Nu s-au îndoit din prima clipă că aici se ascundea o capcană.

Ajunşi foarte aproape, au examinat barca cu grijă şi s-au îndepărtat brusc dând semne de surprindere. Nu era nici o îndoială că indigenii aveau ochi buni şi observaseră că prelata nu servea decât să ascundă nişte oameni. Nu numai că se gândiseră că puteau fi prinşi în acest mod, dar de îndată ce s-au îndepărtat, şi înainte de a se fi putut preveni, au dat drumul la săgeţi cu vârfuri de piatră, care i-au atins pe cei doi oameni întinşi pe fundul ambarcaţiei. Din fericire pentru aceştia, vela era foarte deasă şi proaspăt gudronată. Ele n-au putut să o străbată, însă le-au cauzat celor doi mateloţi o durere vie, prin puterea loviturii. Iacob şi Cornelius s-au zbătut ca nişte posedaţi, sărind afară de sub acoperemânt şi scoţând strigăte ascuţite, spre marele amuzament al echipajului. Eschimoşii, înspăimântaţi de aceste apariţii, sau mai degrabă temându-se de represalii, au vâslit

viguros spre uscat.

În acest moment, de căpitan s-a apropiat Klas.

— Căpitane, a spus el, îţi cer să mă laşi să-mi fac şi eu treaba. Porunceşte să fie urcată barca şi să fie coborâtă fără nimic în ea. Promit să prind viu unul din aceşti caraghioşi, fără a-i pricinui vreun rău.

Morgan i-a aruncat lui Klas o privire semnificativă, însă nu i-a spus un cuvânt. El a dat numai ordin să fie ridicată barca la bord.

Iacob şi Cornelius erau un pic cam nedumeriţi de eşecul tentativei lor. S-au retras trişti şi au fost foarte supăraţi când au aflat de aprobarea dată lui Klas de a-şi încerca la rândul său norocul.

Barca a fost deci repusă pe mare, însă nimeni nu s-a instalat în ea. Darurile cu care era umplută exercitau aceeaşi atracţie ca mai înainte, şi aceiaşi doi eschimoşi s-au aventurat să se reîntoarcă, nu fără a se asigura mai întâi că nu era ascuns nici un străin în ambarcaţie.

Morgan a cerut mateloţilor să se îndepărteze de bastingaj ca să nu-i sperie pe eschimoşi. N-a rămas decât Klas la pândă. În mână ţinea ceva, pe care camarazii săi n-au putut să distingă. Se observa totuşi o parâmă lungă, ca şi o prăjină la fel de lungă.

Cetăţuia de gheaţă

Cei doi eschimoşi se apropiau din ce în ce mai mult. Nu puteau să reziste lăcomiei, de altminteri convinşi că le va fi uşor să ia darurile fără a se teme de ceva.

Purtau nişte paltoane lungi din blană, care la genunchi luau o formă înfoiată ce se asemănau cu acele crinoline preferate în Franţa cu vreo cincizeci de ani în urmă. Această modă ciudată, cu faimă la eschimoşi, este foarte practică, căci lasă toată libertatea de mişcare necesară pentru vâslit, una din principalele ocupaţii ale indigenilor. Nişte oase de peşte serveau, după împrejurări, să dea mai multă sau puţină lărgime acestei părţi a îmbrăcămintei.

Piroga eschimoşilor era acum bord la bord cu barca. Primul dintre oameni, cel care vorbise cu Morgan, a sărit în ambarcaţie, îndreptându-şi deja mâinile ca să ia darurile, în primul rând bucăţile de fier, de care ei fac mare caz.

În acest moment Klas s-a ridicat. El a înălţat braţul drept şi spre barcă s-a îndreptat ceva strălucitor. S-a auzit o lovitură înfundată. Era cea a lemnului ambarcaţiei ce fusese atins. Însă obiectul, aruncat cu îndemânare, trecuse mai întâi prin partea bufantă a paltonului eschimosului. Acesta era un harpon, ce-l ţinea astfel fixat pe eschimos de banca vâslaşilor.

Sălbaticul a scos un strigăt de groază. El se zbătea, dând din mâini şi din picioare ca să încerce să se elibereze, însă era zadarnic. Harponul îl prinsese ferm şi fuga era imposibilă.

Piraţii au alergat la bastingaj răzând în hohote.

— Klas l-a harponat pe eschimos, strigau cu toţii ieşiţi din fire. El l-a prins de poala şubei. Vai, acest Klas este un năzdrăvan! Cine ar fi crezut aşa ceva din partea lui?

— Plecaţi de aici! a spus Klas foarte ocupat. Nu mă derutaţi. Încă n-am terminat.

Celălalt eschimos era un pic mai departe cu piroga, privindu-şi tovarăşul prins în cursă într-un fel atât de ciudat. Însă Klas nu pierdea timpul. El a ridicat deasupra capului parâma ce o ţinea şi a aruncat-o cu îndemânare ca pe un lassou cu juvăţ la capăt, care l-a apucat pe acest eschimos apucându-i braţele, capul şi pieptul.

— L-am prins! a strigat Klas voios. Nu mi-a rămas decât să-l ridic. Îl vom aduce pe haidamac. Haide! Repede la bord! Haide,

sus!

Eschimosul scotea strigăte de păun. Însă asta nu putea să-l ajute la mare lucru. Într-o clipită a fost la bord, înconjurat de piraţii ce râdeau în hohote, în timp ce Morgan cobora în grabă de pe pasarela de comandă.

— Bine lucrat, Klas! a spus el simplu tânărului flăcău, care nu mai putea de bucurie. Este un nou serviciu pe care n-am să-l uit şi pentru care voi şti să-mi manifest recunoştinţa.

În ce-l privea pe harponat, acesta fost lăsat să se desprindă cum putea mai bine şi s-a aruncat în apă ca să fugă. Nu era nevoie să fie luat mai mult de un captiv.

Tânărul căpitan, care nu se încurca cu vorbe multe, s-a întors imediat spre eschimosul capturat şi i-a spus cu calm:

— Nu-ţi voi face nici un rău, însă trebuie să ne indici unde locuieşte vrăjitorul, şeful vostru. Dacă consimţi asta, te voi răsplăti cu largheţe şi vei fi copleşit cu tot felul de daruri. Dacă nu, te voi lua prizonier în ţara mea îndepărtată.

Pentru un eschimos, legat cu totul de pământul în care se odihnesc părinţii săi, aceasta era o ameninţare înfricoşătoare. Morgan ştia bine că dacă acesta nu ceda acum, toate celelalte mijloace eşuau.

— Totuşi, îţi voi arăta drumul, străinule, pentru că nu pot face altfel, a spus prizonierul după o tăcere. Numai că aş vrea să vă spun imediat şi de la început că este cu neputinţă să ajungeţi la capăt cu corbia voastră plutitoare. Trebuie să mergeţi pe o cărare care trece peste gheaţă. Marele Repelik, ca şi fiica sa Amja locuiesc dincolo de promontoriul de gheaţă.

— Foarte bine, a replicat Morgan, care a înţeles că, într-adevăr, n-ar fi putut ajunge acolo cu corabia lui. Te cred, însă dacă minţi, vei fi pedepsit. Te voi supraveghea, nu cred că poţi să mă înşeli.

Eschimosul a tăcut. Şi întrucât Morgan insista şi-l presa cu întrebări ca să obţină amănunte mai ample, el l-a asigurat că spusese tot adevărul şi că dincolo de capul ce înainta în mare se găsea reşedinţa secretă a lui Repelik.

Într-adevăr, Morgan nu se îndoia de veneraţia superstiţioasă cu care era înconjurat Repelik. El ştia că era socotit o fiinţă supraomenească şi că era o onoare şi o bucurie pentru toţi eschimoşi să-şi sacrifice viaţa pentru el.

Acest sălbatic era pe deplin convins că regele vrăjitor avea o putere mai mare decât toţi străinii. El mai vorbea şi de apărătorii îngrozitori şi misterioşi ce protejau împrejurimile locuinţei regale,

de care făcuse aluzie în prima discuţie pe care Morgan o avusese cu camaradul său. După cum am spus-o, căpitanul era obligat să acţioneze cu iuţeală.

— Voluntarii, înainte! li s-a adresat oamenilor săi. Îmi sunt de ajuns cincizeci de mateloţi ca să vizitez locuinţa acestui bizar suveran. Fireşte, nu-mi trebuie decât oameni obişnuiţi să meargă pe gheaţă. Cred că nu lipsesc printre voi. În ţara noastră se cunoaşte patinajul şi datul pe gheaţă!

— Ia-mă pe mine, căpitane, a implorat de îndată Klas. Cu toate că n-am fost încă niciodată în marea arctică, nu voi arăta mai puţin acolo decât în altă parte ceea ce valorez.

— Ai început deja bine, viteazule băiat. Da, vei veni cu mine, a răspuns Morgan cu un aer prietenesc.

Apoi s-au prezentat Iacob şi Cornelius, aceşti doi incorigibili ghiduşi, care mai simţeau încă înţepăturile usturătoare ale săgeţilor eschimoşilor şi purtau pe corp mărturiile albăstrui, de care erau departe de a se lăuda. Însă nu erau mai puţin dispuşi să se înroleze ca voluntari pentru această nouă încercare, în speranţa de a şterge prin vreo acţiune strălucită eşecul din prima lor tentativă.

— Nu, Cornelius, tu vei rămâne aici, a declarat Morgan. Nu poţi să părăseşti corabia. Eşti un pilot de nelipsit, în cazul când gheţurile, de care trebuie să ţinem seama, ne vor bloca. Nu trebuie să ne lăsăm închişi aici, pentru că atunci afacerea noastră ar putea să se încheie. Voluntarii, care, iată, sunt destul de numeroşi, să se înarmeze şi să mă însoţească! Apoi vom vedea. Iacob îl va duce pe prizonier de zgardă, ca să nu ne scape şi să ne arate drumul.

Toate acestea au durat nişte ore, însă la polul nord, vara, nu se face niciodată noaptea. Ziua durează luni întregi şi soarele, chiar la miezul nopţii, rămâne deasupra orizontului.

Cei cincizeci de piraţi, bine înarmaţi, erau de-acum gata, îmbrăcaţi călduros. Singur Morgan nu purta decât mantaua, care-i servea la toate latitudinile. Frigul nu se prindea de acest om de fier.

S-au pus bărcile pe mare şi în câteva clipe îndrăzneţii voluntari de găseau pe gheţuri. Aceste grămezi de sloiuri erau puternic presate una peste alta, în aşa fel încât se putea înainta pe suprafaţa lor alunecoasă. Adăugaţi la aceasta că marea înălţa aceste blocuri ca pe nişte valuri şi tot ca nişte valuri se lăsau în jos după câtva timp. Toate acestea erau foarte puţin confortabile, chiar pentru nişte oameni care se lăudau că au

picioare de marinari. Se întâmpla nu o dată ca vreun pirat să ia o baie, a cărei temperatură era mai degrabă joasă, ceea ce stârnea râsetele camarazilor.

De pe uscat, eschimoşii observau cu atenţie ceea ce se petrecea. Păreau să presupună unde voiau să meargă Morgan şi însoţitorii săi. Şi s-au înălţat strigăte asurzitoare ce i-au însoţit pe aceştia când s-au angajat pe poteca de gheaţă. Eschimoşii au schiţat intenţia că vor să coboare la ei pentru a se împotrivi mersului invadatorilor.

Morgan i-a lăsat să o facă şi a dat numai ordin să se tragă pe deasupra capetelor acestor adversari ameninţători, care auzind mai devreme bubuit de tun, n-au socotit că era rău să o ia la sănătoasa şi să se caţere pe stâncile lor.

Iacob ţinea mereu în laţ pe ghid, care cu toate acestea, avea un aer destul de bine dispus. El îi conducea pe mateloţi pe gheaţa plutitoare, gata să se lase sub ei la fiecare pas. Şi după un marş lung foarte obositor, s-au oprit la vârful capului.

Acolo li s-a oferit vederii un spectacol ciudat.

Se aflau în faţa unui golf imens plin de aisberguri, care trebuia să se fi format de mulţi ani. În mijlocul golfului se ridica un colosal bloc alb, cel mai mare din aceşti gheţari, sprijinindu-se probabil pe o ridicătură de pe fundul mării.

Într-adevăr, Morgan distingea perfect fundul întunecat al unei stânci prin albeaţa înconjurătoare.

Acest munte de gheaţă era locuit. Morgan a văzut undeva deasupra lui nişte siluete negricioase.

— Iată fortăreaţa regelui nostru vrăjitor! a spus prizonierul cu voce înăbuşită. Însă ea este inaccesibilă. Cei mai viteji din populaţia noastră se feresc să se apropie de ea şi aici se află şi alţi paznici de temut, pe care îi veţi vedea în curând, ce sunt în proprietatea personală a suveranului nostru.

— Înainte! a comandat Morgan. Spre cetăţuia aceea de gheaţă! Să lămurim această afacere. Trebuie ca să vorbesc cu Amja.

Însă viteazul căpitan a văzut imediat că cetăţuia era cu totul inaccesibilă din acea parte. Poate pe aiurea se afla vreun loc mai potrivit pentru asalt.

Oamenii lui Morgan erau osteniţi după îngrozitorul marş ce-l efectuaseră. De aceea, căpitanul a vrut să le cruţe forţele până la momentul hotărâtor.

Acolo sus, pe aisberg, eschimoşii strigau şi urlau ca nişte scoşi din minţi. Îşi agitau armele şi evident că nu aşteptau decât

asaltul străinilor, pentru a-i ciurui cu săgeţi.

— Am să merg în recunoaştere, a spus Morgan însoţitorilor săi. În timp ce voi veţi rămâne aici, eu voi ocoli acest aisberg şi de îndată ce voi găsi vreun loc potrivit pentru escaladare, vă voi da un semnal şi veţi veni imediat.

Cutezătorul Morgan a plecat, însă imediat Klas a fost alături de el. Acesta nu voia să-şi părăsească veneratul şef. Şi Morgan, dându-şi seama că datorită forţei sale herculeene, Klas nu era defel obosit şi putea chiar să-i fie folositor, l-a acceptat ca însoţitor.

Gheaţa punea din ce în ce mai multe piedici la mers. Sloiurile răsturnate unele peste altele formau un labirint prin care era anevoie să te strecori. Acum apa nu apărea decât la rare intervale.

Morgan se preocupa puţin de toate acestea. El făcea treptat înconjurul aisbergului, în aşa fel încât şi-a pierdut din vedere oamenii săi.

— Căpitane! a strigat deodată Klas, priveşte la acea bestie ciudată ce se ridică în faţa noastră!

La urechile celor doi marinari îndrăzneţi a ajuns un sunet deosebit şi în acelaşi timp au observat într-unul din rarele locuri care nu erau acoperite de gheaţă, un cap voluminos, puţin obişnuit, a cărui înfiorătoare urâţenie era pusă în valoare de doi colţi enormi.

— O morsă, un cal de mare, dacă vrei, a răspuns Morgan. Dar este încă departe. Cu siguranţă că poate să ne atace aici, însă înainte de aceasta, trebuie să spargă gheaţa pe dedesubt.

Morgan şi-a continuat calea, apropiindu-se din ce în ce mai mult de aisberg. Deodată a auzit strigătul unei voci pătrunzătoare.

Şi-a ridicat privirea şi a văzut pe culmea unui aisberg pe un eschimos înveşmântat cu un costum minunat, care gesticula atât, încât părea să nu se mai oprească.

— Ah! Presupun că este vrăjitorul nostru, a zis Morgan însoţitorului său. Ne urează un bun venit neplăcut. Însă cred că nu vom putea să ne căţărăm pe aici.

— Da. Însă priveşte, căpitane, ce se mişcă acolo. Ce sunt totuşi acele animale albe din apropierea vrăjitorului?

Morgan şi-a întors privirea în partea aceea şi a văzut distinct şase lighioane albe în preajma regelui vrăjitor. Acesta îl arăta pe străin, spre care voia să le asmută. Şi aceste enorme matahale albe, coborând de pe gheţar mai repede decât un cal în galop, s-

au năpustit asupra lui Morgan şi a lui Klas.

O luptă înspăimântătoare

S-au auzit nişte mormăituri înăbuşite şi urlete ascuţite.

— Căpitane, a strigat Klas, cei care aleargă spre noi cu atâta furie sunt urşi albi!

Aceştia formau temuta gardă de corp, de care vorbiseră cei doi eschimoşi, nişte urşi îmblânziţi de mici şi dresaţi să se supună stăpânului lor. Nu se putea deloc imagina nişte adversari mai periculoşi.

Stăpânul vrăjitor îi îndârjise împotriva nelegiuiţilor străini ce voiau să-i violeze sacra lui reşedinţă.

S-a ajuns la şase împotriva a doi. Morgan şi Klas nu s-au lăsat deloc înfricoşaţi. Ei s-au pregătit să primească atacul şi să facă faţă acestor brute gigantice. Însă primejdia se agrava şi mai mult. De pe înaltul citadelei de gheaţă zburau săgeţi lansate de către eschimoşi. Şi aceasta nu era încă totul.

Cei doi oameni au auzit alături de ei nişte trosnete ciudate. S-ar fi spus că exploda gheaţa. Imediat a răsunat un sforăit enorm.

Klas şi-a întors capul şi a văzut la câţiva paşi o enormă masă neagră şi diformă ţâşnind din apă.

— Căpitane, morsa! a strigat el. Animalul a venit încoace şi a crăpat gheaţa sub picioarele noastre.

— Ţine-l la distanţă, a strigat Morgan. Respinge-l cu focuri de pistol şi cu sabia de abordaj. În acest timp mă voi lupta cu urşii albi. Nu-i nevoie să mă ajuţi. Este mai important ca tu să opreşti morsa. Altfel, asta ar putea să însemne pierzania noastră. Mă voi apăra pe un loc stabil, însă ce poţi face în apă împotriva unei morse şi a şase urşi albi?

Klas a înţeles că trebuia să acţioneze repede şi fără vorbă multă. Şi-a apucat sabia de abordaj şi pistoalele, în timp ce la rândul său şi Morgan se pregătea de luptă.

Urşii, nişte exemplare formidabile din specia lor, se apropiau în fuga mare. Morgan îi aştepta bine sprijinit pe picioare, în timp ce ţintea cu pistoalele, de care ştia să se servească cu dibăcie.

Au plecat foc după foc două descărcături şi pe gheaţă s-au rostogolit doi urşi muribunzi. Ceilalţi patru s-au aruncat furioşi asupra lui. Nu-i mai rămase decât sabia, însă mânuită de el, nu era o armă mai puţin de temut.

Între timp. Eschimoşii de pe citadelă îşi trimiteau săgeţile şi Klas făcea mari eforturi să ţină morsa la respect.

Calul marin era de o mărime monstruoasă, cu nişte colţi de o lungime nemăsurată. Ca şi urşii, aceasta părea să fie extrem de bine dresată. Morsa proceda cu o inteligenţă rară, înlăturând gheaţa de sub picioarele străinilor.

Sloiurile zburau deja în toate părţile şi s-a ivit capul hidos al monstrului, cu ochii fixaţi spre Morgan, măsurând distanţa ce-l separa de căpitan.

Klas şi-a descărcat imediat cele două pistoale ale sale, însă fără mare rezultat, gloanţele nepătrunzând în pielea groasă, dublată de grăsime, a giganticului animal.

— Bestie satanică! a înjurat Klas scos din fire. S-ar părea că-l acoperă un blindaj din toate părţile. Vai! Focurile de pistol nu-ţi fac nimic! Aşteaptă un pic, pahiderm mârşav! Am să-ţi trag peste cap câteva lovituri cu sabia de abordaj de care ai să mă ţii minte.

Bietul Klas nu ştia că chiar şi o secure n-ar fi crăpat capul unei morse. El şi-a repezit uriaşa sabie asupra monstrului, ceea ce l-a făcut pe acesta să devină şi mai furios.

Calul marin îl voia în mod special pe Morgan. S-ar fi zis că-l cunoştea pe şef. El şi-a luat elan ca să se arunce asupra lui, fără să se ocupe de Klas, chiar în momentul care căpitanul dobora dintr-o dată doi urşi străpungându-le inima cu două lovituri de sabie şi îşi începea lupt cu cei doi ce mai rezistau.

— Klas, fă în aşa fel încât să nu se spargă gheaţa, a strigat el fără a se întoarce. Reţine cu orice preţ morsa! Nu trebuie să ne pierdem cumpătul.

Klas nu ştia ce mai era de făcut. Sabia de abordaj se ciobise, fără să cresteze cât de cât dobitocul. Deodată i s-a luminat mintea: privind uriaşii colţi ai monstrului, s-a gândit, că având o forţă herculeană, era în stare, cum se spune, să ia lupul de urechi.

— Fiară infernală, a strigat el furios. Poţi fi mai puternică decât un urs, dar vom vedea dacă eşti tot atât de puternică, ca şi mine!

Şi a apucat-o de colţi ca să-l ţină pe loc.

— Hei! Hei! Adversarul este demn de mine.

Klas o ţinea bine. În ciuda eforturilor morsei ca să scape, bravul băiat nu-l lăsa deloc pe animal! În acest timp, Morgan expedia cu sabia pe ultimii doi urşi, ce urlau de durere şi turbare.

În acest moment au sosit în fugă ceilalţi piraţi, cu Iacob în frunte, antrenând după el pe prizonierul eschimos, care nu-şi credea ochilor. Piraţii s-au grăbit să-i dea ajutor şefului lor.

Însă de-acum acesta nu mai era în primejdie. Soseau după ce

lupta se încheiase.

— Acum las-o, Klas! a strigat Morgan, care observase abia atunci stratagema voinicului şi viteazului băiat. Sincer vorbind, ştii că ai devenit celebru cu asta? Să ţii o morsă pe loc! Sunt rari cei care ar putea face aşa ceva.

— Într-adevăr, începea să-mi fie de-ajuns, a răspuns Klas, lăsând monstrul. Cred că n-aş mai fi putut să-l ţin mai multă vreme. Aşa este, e o treabă grea!

Pălăria lui Morgan fusese străbătută de o săgeată, dar nu i se întâmplase nimic rău. Morsa a fost răpusă cu câteva focuri de archebuze şi s-au cercetat imediat împrejurimile. Piraţii au examinat atunci cu uimire pe cei şase urşi albi, atât de minunat dresaţi, pe care Morgan îi doborâse şi mai minunat.

— Acum, vitejii mei, la asalt asupra cetăţuii de gheaţă, a comandat căpitanul cu voce răsunătoare. Înainte! La escaladare! Urmaţi-mă.

Săgeţile eschimoşilor au început din nou să plouă. Însă o salvă generală de muschete a potolit înflăcărarea sălbaticilor. Piraţii au ajuns în câteva clipe pe culmea aisbergului şi eschimoşii supravieţuitori s-au aruncat în genunchi în faţa căpitanului, implorându-l să le cruţe viaţa.

Îngrozitorul Repelik, care condusese atâta vreme prin teroare pe aceşti oameni superstiţioşi, era mort, lovit de un glonţ.

Morgan a alergat spre bizarele locuinţe făcute din blocuri de gheaţă şi tapisate cu piei de câini de mare, care acopereau vârful gheţarului. Din interiorul acestor colibe răsunau strigăte de turbare şi disperare. Şi dominând acest zbucium, s-a auzit glasul pătrunzător al unei femei. Klas nemaivăzându-l pe şeful său, a alergat în direcţia de unde venea vocea aceea şi imediat el a reapărut cu Morgan, urmaţi de o tânără fată ce agita un pumnal. Aceasta era frumoasa Amja, care servise câtăva vreme în casa lui Petrov, bogatul comerciant de blănuri. Ea voia să se arunce asupra lui Morgan, însă Klas a respins-o atât de violent, încât urlând de ură, s-a refugiat din nou în una din colibe.

Morgan ţinea în mână o casetă ciudată, lucrată din lemn preţios, încrustată cu metal, o operă de artă de origine chinezească. Era aceea pe care Amja o luase cu ea părăsind Siberia şi în care se găseau hârtiile bătrânului Petrov. Tânăra fată voise să păstreze această operă de artă ca pe un talisman ce-i dădea autoritate şi prestigiu asupra superstiţioşilor eschimoşi.

Războinicii supravieţuitori din garda lui Repelik n-au opus nici o rezistenţă. Reîntoarcerea la corabia neagră nu a fost lungă şi

atunci i s-a dat drumul eschimosului capturat. Canalul era încă liber. Corabia l-a străbătut din nou foarte rapid sub o grindină de săgeţi inofensive, lansate de eschimoşii indignaţi.

Iacob şi Cornelius n-au mai riscat să glumească pe seama lui Klas. Isprava sa de îmblânzitor de morse îl făcuse eroul zilei şi Morgan şi-a exprimat de mai multe ori recunoştinţa pentru noile servicii ce i le oferise bravul sătean.

Două săptămâni mai târziu, locuitorii din Petropavlovsk au fost treziţi într-o dimineaţă devreme de o larmă infernală. Ei s-au îmbrăcat în grabă şi au văzut în piaţa târgului peste o sută de oameni înarmaţi până în dinţi. Aceştia erau rânduiţi chiar pe locul unde se ridica spânzurătoarea care ucise atâţia nevinovaţi din ordinul judecătorului Alexandrovici.

Locuitorii oraşului, curioşi şi neliniştiţi, veneau de pe toate străzile. Ei se apropiau de un om cu înfăţişare mândră, care sub mantaua neagră purta o îmbrăcăminte de un roşu aprins.

— Să nu aveţi nici o teamă, li s-a adresat Morgan, căci el era acesta, căpitanul piraţilor, regele mărilor, care-şi făcuse pe neaşteptate apariţia în oraş. Eu sunt Morgan, corsarul. Însă în loc să vin aici ca duşman, mă aflu ca răzbunător al unei inocente ameninţate. Aveţi în faţa voastră pe Sofia Petrov, fiica celebrului vânător de blănuri. Ţi-o încredinţez pe această orfană, a zis el întorcându-se spre un funcţionar bătrân cu un aer onorabil. Iată caseta care conţine testamentul lui Petrov şi alte hârtii, printre care actul său de botez şi actul lui de căsătorie. Sofia este moştenitoarea legitimă a tuturor bunurilor şi ea se află sub ocrotirea mea. Nenorocire oricui va încerca s-o jefuiască pe orfană de cea mai mică parte a succesiunii! Va fi pedepsit cu moartea! Mă voi informa din timp în timp de acest copil şi voi veghea mereu asupra ei, în orişice loc mă voi afla.

— Fii fără teamă, domnule, a răspuns omul, care era primarul localităţii. Am cea mai adâncă simpatie pentru această nefericită tânără fată. Însă a adăugat el cu îngrijorare, judecătorul Alexandrovici este destul de puternic şi…

— Veniţi aici, voi ceilalţi! s-a adresat Morgan oamenilor săi.

Piraţii au înaintat cât ai clipi din ochi şi primarul surprins, l-a observat în mijlocul lor pe judecătorul Alexandrovici, care fără îndoială fusese smuls de pe patul său şi avea de-acum mâinile legate la spate.

I s-a pus pe gât ştreangul unei funii lungi, al cărei celălalt capăt a fost trecut peste braţul spânzurătorii.

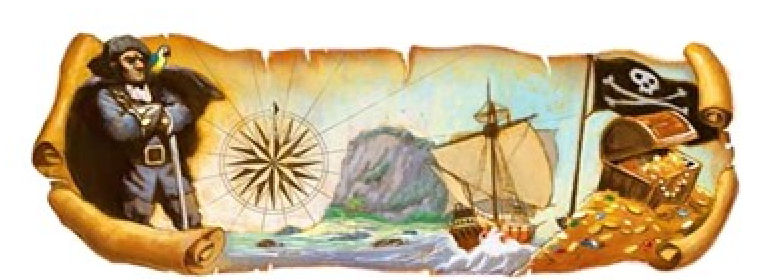
La un semn al lui Morgan, piraţii au tras de funie. S-a auzit un

răcnet înspăimântător şi în acelaşi moment corpul mizerabilului se legăna între cer şi pământ.

În zadar încercase să o găsească pe Sofia după dispariţia ei, organizând o expediţie ca să dea de ea, deoarece apăruse pe neaşteptate Morgan, care l-a făcut să sufere pedeapsa crimelor sale.

Nobilul căpitan s-a întors apoi spre Sofia, pe care o susţinea bătrânul Andre.

— Adio, Sofia Petrov, a spus el. Plec, însă te las în mâini bune. În viitor voi continua să veghez asupra ta şi o să te protejez. Am scăpat pământul de un monstru care te persecuta. Mă cheamă alte treburi altundeva. Adio, Sofia, şi aminteşte-ţi câteodată de căpitanul piraţilor, de Morgan, regele mărilor.

Cuprins

Un traper, numit şi vânător de blănuri, este un vânător de meserie din America de Nord, dar şi din nord-estul siberian al Rusiei.

Acesta practică vânătoarea cu capcane, ca să captureze animale cu blănuri preţioase pentru a le vinde, fără a se folosi de arme.

Denumirea provine din vechiul cuvânt franţuzesc trappe, ce înseamnă capcană, iar traper, prinderea unui animal prin şiretenie.